

Sakrament małżeństwa

YouCat 260-271; KKK 1601-1666

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że na chrzcie, bierzmowaniu i Eucharystii, jako na sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego, opiera się wspólne powołanie wszystkich uczniów Chrystusa, to znaczy powołanie do świętości i do misji głoszenia Ewangelii w świecie. W tych sakramentach otrzymujemy łaskę konieczną do życia według zasad naszej wiary podczas ziemskiej pielgrzymki do domu Ojca. Dwa inne sakramenty, mianowicie: święcenia (kapłaństwo) i małżeństwo mają na celu zbawienie innych ludzi. Jeżeli w kapłaństwie lub małżeństwie służymy innym, zasługujemy również na własne zbawienie. Posłannictwo kapłanów i małżonków służy umacnianiu Ludu Bożego w jego pielgrzymowaniu do niebieskiej ojczyzny. Sakrament małżeństwa umacnia i niejako konsekruje małżonków chrześcijańskich do pełnienia ich obowiązków oraz podkreśla godność tychże osób (por. KKK 1533-1535).

Znaczenie i godność sakramentu małżeństwa

Sakrament małżeństwa postrzegamy jako "małżeńskie przymierze, przez które mężczyzna i kobieta tworzą wspólnotę całego życia, czerpie ono siłę i moc z aktu stworzenia, lecz zostało dla ochrzczonych podniesione do wyższej godności przez zaliczenie do sakramentów Nowego Przymierza" (Obrzędy sakramentu małżeństwa, Katowice 1996; dalej = OM nr 1).

Według Biblii podstawą chrześcijańskiego rozumienia małżeństwa jest fakt stworzenia człowieka przez Boga i powołania go do miłości. Człowiek został stworzony na obraz Boga (Rdz 1,27), który jest miłością (1 J 4,8.16) i dlatego nie może żyć bez miłości. Małżeństwo i rodzina wyszły z rąk Bożych, są Bożym pomysłem i dlatego liturgia podkreśla, że nie zniszczył ich ani grzech pierworodny, ani kara potopu, ani inne kataklizmy (OM 4). W miłości mężczyzny i kobiety widziano podobieństwo do miłości Boga względem nas ludzi. Małżeństwo i rodzina już w Starym Testamencie wiązało się z historią zbawienia. Związek małżeński mężczyzny i kobiety stał się obrazem przymierza Boga ze swoim ludem (zob. np. Oz 1-3; Iz 54, 62; Jr 2-3, 31). Przymierze zawarte w Starym Testamencie zostało w pełni urzeczywistnione w Jezusie Chrystusie, który stał się prawdziwym Oblubieńcem Kościoła, nowego ludu Bożego (Mk 2,19). Pan Jezus w swoim nauczaniu podkreśla wartość małżeństwa i rodziny, sam przychodząc na świat w rodzinie. W czasach Chrystusa bardzo łatwo było o rozwód. Już w Księdze Powtórzonego Prawa zaznaczono: "Jeżeli mężczyzna poślubi kobietę i zostanie jej mężem, lecz nie będzie darzył jej życzliwością, gdyż znalazł u niej coś odrażającego, napisze jej list rozwodowy, wręczy go jej, potem odeśle ją od siebie. Jeśli ona wyszedłszy z jego domu, pójdzie i zostanie żoną innego, a ten drugi też ją znienawidzi, wręczy jej list rozwodowy i usunie ją z domu, albo jeśli ten drugi mąż, który ją poślubił, umrze, nie będzie mógł pierwszy jej mąż, który ją odesłał, wziąć ją powtórnie za żonę.." (Pwt 24,1-2). Chrystus Pan kategorycznie przeciwstawił się rozwodom, podkreślając nierozzerwalność małżeństwa i odrzucając jakąkolwiek możliwość rozwodu (Mk 10,2-9), gdyż byłoby to sprzeczne z pierwotnym planem Bożym co do rodziny wypowiedzianym na kartach Księgi Rodzaju. Powiedział faryzeuszom, że to tylko ze względu na zatwardiałość serc Izraelitów

Mojżesz ustąpił i pozwolił na rozwody, ale przecież od początku tak nie było (Mk 10,4-5). Swoją pierwszą cud, na podstawie którego uczniowie uwierzyli, uczynił Jezus na weselu w Kanie, uświęcając w ten sposób związek małżeński (J 2,1-11). Wniósł wówczas przez swoją obecność i cud przemiany wody w wino błogosławieństwo i radość. Małżeństwo chrześcijan z woli Chrystusa staje się sakramentem, czyli świętym znakiem prawdziwego powołania małżonków do świętości, do zbawienia. Św. Paweł przyrówna miłość małżonków do tej miłości, jaką Chrystus nas umiłował, oddając za nas swoje życie na krzyżu. Mężowie winni więc miłować swoje żony tak, jak i Chrystus umiłował swój Kościół. Mąż, ojciec w rodzinie w swojej postawie ofiarnej miłości winien być podobny do Chrystusa. Wówczas łatwiej można zrozumieć i przyjąć do realizacji słowa św. Pawła: "Żony niechaj będą poddane swoim mężom, jak Panu..." (Ef 5,21-25; Kol 3,18-19).

Kościół uczy, że małżeństwo powstaje przez zawarcie umowy małżeńskiej, to znaczy przez nieodwołalną zgodę obojga małżonków, poprzez którą oddają się oni sobie i wzajemnie przyjmują. Całkowita wierność małżonków, a także nierozdzielna jedność ich węzła małżeńskiego są potrzebne do zaistnienia szczególnej wspólnoty mężczyzny i kobiety, a także dla dobra dzieci. Małżeństwo i miłość małżeńska ze swojej istoty nastawione są na zrodzenie i wychowanie potomstwa, znajdując w tym swoje uwieńczenie. Jakże często przekonujemy się, że dzieci są najcenniejszym darem małżeństwa i mogą przynieść wiele dobra samym rodzicom. Przez chrzest (sakrament wiary), mężczyzna i kobieta na zawsze zostają włączeni w przymierze Chrystusa z Kościołem, stąd też ich małżeńska wspólnota zostaje "wchłonięta" przez miłość Chrystusa i obdarzona mocą Jego ofiary. Dlatego też ważne małżeństwo chrześcijan jest zawsze sakramentem. Dzięki Duchowi Świętemu małżonkowie chrześcijańscy, równi sobie godnością, na wzór Chrystusa, który umiłował Kościół i wydał za niego samego siebie, podtrzymują i umacniają swoje małżeństwo przez wzajemne oddanie i niepodzielną miłość, wypływającą z Boskiego źródła miłości. Dlatego też będą im obce: wszelkie cudzołóstwo i rozwody. (OM 2-11). Małżonkowie, zawierający swoje małżeństwo w Chrystusie, mogą zawsze siebie umacniać poprzez słowo Boże, Eucharystię, sakrament pokuty i modlitwę, wyprasząc odnowienie łaski ich sakramentu potrzebnej do wypełniania przyjętych na siebie zobowiązań.

Z dziejów praktyki zawierania małżeństwa

Małżeństwo uważano, jak wyżej wspomniano, za instytucję świętą i ważną dla rodziny i społeczeństwa. Dlatego też zawarcie małżeństwa otaczano rytuałem religijnym i prawnym. Kościół zasadniczo przyjął zastany sposób zawierania małżeństwa, czasami usuwając tylko te fragmenty obrzędu, które nie były zgodne z wiarą chrześcijańską. Według ks. Wacława Schenka z czasów przedchrześcijańskich pozostały takie zwyczaje, jak podawanie sobie rąk, nałożenie obrączek, wieniec i welon ślubny, słowa wyrażające wolę pobrania się, ślub wobec świadków, spisywanie faktu zawarcia małżeństwa na specjalnych tablicach. W starożytnym Kościele, przełożeni gmin chrześcijańskich czuwali, aby małżeństwa zawierano zgodnie z nauką Chrystusa, to znaczy, aby było jednożenstwo i nierozdzielność związku. Św. Ignacy Antiocheński (ok. 110 r.) wypowiadał zdanie, że dobrze byłoby, aby ci, którzy szykują się do małżeństwa, najpierw zasięgnęli rady swojego biskupa, gdyż ich małżeństwo winno być zgodne z wolą Bożą i za wiedzą gminy chrześcijańskiej. Małżeństwo zawierano w domu. Za czasów św. Augustyna (+430)

nowożeńcy zapraszali biskupa do swojego domu, aby potwierdził zawarte przez nich małżeństwo i im pobłogosławił. W niektórych miejscowościach nowożeńcy po swoim ślubie w domu udawali się do kościoła na Mszę św., podczas której przyjmowali Komunię św. i otrzymywali błogosławieństwo.

Ciekawy opis zawierania małżeństwa znajdujemy w odpowiedziach papieża Mikołaja I (858-867) danych Bułgarom na stawiane w tej kwestii ich pytania. Otóż papież odpowiadał, że wkrótce po zaręczynach miał miejsce ślub w ramach uroczystości domowej, rodzinnej, w obecności rodziców i krewnych obojga stron. Tu wymieniano zgodę małżeńską, a następnie orszak ślubny udawał się do kościoła na Mszę św. w intencji nowożeńców, gdzie też udzielano młodej parze błogosławieństwa, nakładając welon ślubny. W czasie Mszy nowożeńcy składali swoje ofiary, otrzymywali pocałunek pokoju i przyjmowali Komunię św.

Od wieku IX-X można zauważyć większe zainteresowanie się Kościoła zawieranymi małżeństwami. Starano się zbadać, czy nie ma przeszkód między narzeczonymi do ważnego zawarcia małżeństwa oraz czy nikt nie zmusza którejś ze stron do ślubu. Ok. wieku XII nastąpiło połączenie dwuczęściowej ceremonii ślubnej (w domu i w kościele) w jedną, która miała teraz miejsce tylko w świątyni. Kapłan przejmował rolę ojca rodziny. To wobec niego należało wypowiadać słowa przysięgi małżeńskiej, on nakładał obrączki, potwierdzał fakt zawarcia małżeństwa i jak poprzednio - błogosławił. Wierni nie mogli się pogodzić z nową sytuacją, dlatego też przez długi czas wymieniano zgodę małżeńską (wobec kapłana) nie w kościele, ale w tak zwanej bramie ślubnej przed świątynią, a Msza św. w intencji młodej pary i błogosławieństwo miały miejsce wewnątrz kościoła. Zdarzało się, że zawierano małżeństwo, jak dawniej, bez obecności kapłana. Uregulował tę sprawę Sobór Trydencki (1545-1563), uznając tylko te małżeństwa za ważne, które będą zawierane wobec własnego proboszcza lub jego delegata w obecności dwóch świadków.

W Polsce szlachta domagała się na ogół, aby jej śluby odbywały się nie w kościele, ale we własnym domu, owszem w obecności kapłana. Biskupi na to godzili się, opierając swoją decyzję na dawnym zwyczaju domowych ślubów. Było tak zapewne do wieku XIX, chociaż nie należy twierdzić, że czyniono to powszechnie. Polacy, szlachta, mieszczaństwo i chłopie bardzo często rezygnowali ze Mszy św. Pragnęli ceremonii ślubnej, ale bez Eucharystii. Zdarzały się śluby w połączeniu ze Mszą w kaplicach domowych książąt, magnatów i bogatszego mieszczaństwa. Dopiero po Soborze Watykańskim II, w związku z reformą liturgii sakramentu małżeństwa, upowszechniły się u nas śluby w ramach Mszy św.

Definicja

Małżeństwo jest przymierzem pomiędzy mężczyzną a kobietą, którzy w ten sposób tworzą ze sobą wspólnotę całego życia, skierowaną na dobro małżonków oraz na zrodzenie i wychowanie potomstwa.

Podstawy biblijne.

W Biblii aż czterokrotnie mowa jest o tym, że mężczyzna opuści swojego ojca i matkę, i złączy się ze swoją żoną tak, iż staną się jednym ciałem:

- W Starym Testamencie: **Rdz 2,24**
- W ewangeliach: **Mt 19,5; Mk 10,7**
- W liście św. Pawła: **Ef 5,31**
- Poza tym Jezus przyszedł na świat w małżeństwie.
- Swojego pierwszego cudu dokonał na weselu w Kanie.

Cechy małżeństwa

- jedność (monogamia);
- nierozzerwalność (wierność);
- otwartość na potomstwo.

Kto może zawrzeć sakrament małżeństwa?

- Mężczyzna i kobieta ochrzczeni,
- którzy ukończyli 18 rok życia (w Polsce),
- działają świadomie i dobrowolnie
- i są wolni od przeszkód.

W jaki sposób zawierany jest sakrament małżeństwa?

Dobrowolna **zgoda**, którą wyrażają wobec siebie mężczyzna i kobieta. Czyli to oni sobie udzielają tego sakramentu. Ksiądz jest jedynie urzędowym świadkiem, który w imieniu Kościoła błogosławi ich związek.

Co daje sakrament małżeństwa?

- Stwarza między małżonkami **węzeł małżeński**, tzn. ich związek zostaje przypieczętowany przez Boga i przed Nim już na zawsze są mężem i żoną.
- Specjalną **łaskę sakramentu małżeństwa**, która udoskonala miłość małżonków i umacnia ich jedność.

Gdzie i kiedy zawiera się sakrament małżeństwa?

Odnowione obrzędy liturgii sakramentu małżeństwa (1966) podają, że małżeństwo należy zawierać w parafii narzeczonego lub narzeczonej, a za pozwoleniem ordynariusza miejsca lub własnego proboszcza również w innym miejscu. Stąd więc małżeństwo strony katolickiej ze stroną katolicką winno być celebrowane w świątyni parafialnej jednej ze stron. Nupturienci mogliby poprosić proboszcza o zawarcie małżeństwa, z ważnej racji, w innym kościele lub kaplicy na terenie tej samej parafii. Gdyby jednak prosili o to w kościele lub kaplicy leżącej na terenie innej parafii, proboszcz godząc się na ich prośbę musiałby wystawić licencję na ślub dla proboszcza innej parafii.

Obecnie katolicki ślub kościelny może odbyć się każdego dnia, z wyjątkiem jednak Wielkiego Piątku i Wielkiej Soboty. Jeżeli jednak miałyby on miejsce w okresie Adwentu lub Wielkiego Postu albo w dni o charakterze pokutnym (np. piątek) proboszcz lub inny duszpasterz powinien pouczyć wiernych, aby mieli na uwadze szczególny charakter tego dnia lub okresu roku liturgicznego. Według wskazań Episkopatu Polski tylko w wyjątkowych wypadkach można błogosławić katolicki związek małżeński w Adwencie lub w Wielkim Poście. Zgodnie z powyższymi wskazaniem duszpasterze powinni zachęcać wiernych do zawierania małżeństwa w niedziele i święta obowiązujące, w drugi dzień Narodzenia Pańskiego i Wielkanocy lub w inne dni wolne od pracy.

Dokumenty potrzebne do zawarcia małżeństwa

Metryka urodzenia i chrztu

W pierwszym rzędzie wymaga się metryki urodzenia i chrztu. Konieczna jest ona przede wszystkim do stwierdzenia faktu chrztu; pośrednio może też ona wskazywać na wolny stan osoby, której ten dokument dotyczy. Fakt chrztu stwierdza każda metryka, niezależnie od czasu jej wystawienia, jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości co do jej autentyczności. Natomiast na stan wolny kandydata do małżeństwa wskazuje tylko ta metryka, którą wystawiono nie wcześniej niż na sześć miesięcy przed jej okazaniem w kancelarii parafialnej. Jeśli chrzest miał miejsce w tej parafii, duszpasterz powinien sprawdzić jego fakt w księdze metrycznej oraz stwierdzić, czy nie ma na marginesie księgi poczynionych adnotacji, które wskazywałyby na niemożliwość zawarcia związku małżeńskiego (święcenia, ślubu zakonne, poprzednio zawarte małżeństwo). Metrykę chrztu winna przedstawić również strona niekatolicka. Jeżeli narzeczeni nie mogliby przedstawić żadnej metryki chrztu, wówczas wystarczającym dowodem przyjęcia tego sakramentu byłoby zeznanie przynajmniej jednego wiarygodnego świadka (np. matki, ojca, chrzestnego lub chrzestnej, kogoś z rodziny, sąsiedztwa, szafarza chrztu).

Świadectwo bierzmowania

Wśród dokumentów przedślubnych winno znaleźć się także świadectwo bierzmowania obydwu stron. Zwykle będzie to adnotacja poczyniona w metryce chrzcielnej. Jak już powiedziano, w braku bierzmowania, należy zobowiązać strony lub stronę do jego przyjęcia jeszcze przed ślubem. Gdyby to było niemożliwe, bierzmowanie należałoby przyjąć po zawarciu związku małżeńskiego. Wymóg bierzmowania tłumaczy się tym, że małżeństwo wymaga pewnej dojrzałości duchowej, którą uzyskuje się przez przyjęcie drugiego z kolei sakramentu inicjacji chrześcijańskiej.

Świadectwo zgonu współmałżonka

W przypadku zawierania małżeństwa przez wdowę lub wdowca zobowiązani są oni do przedłożenia autentycznego dokumentu śmierci współmałżonka. Takim dokumentem jest z zasady metryka śmierci wystawiona przez proboszcza na podstawie aktu zgonu znajdującego się w parafialnej księdze zmarłych.

Zezwolenie ordynariusza miejsca

Kodeks Prawa Kanonicznego Jana Pawła II (kan. 1071 § 1) uregulował sprawę zezwoleń na asystowanie (tzn. błogosławienie) pewnych osób. Dlatego też ordynariusz, na prośbę proboszcza, może zezwolić na pobłogosławienie: 1) małżeństwa tułaczy; 2) małżeństwa, które nie może być uznane lub zawarte według prawa państwowego; 3) małżeństwa osoby, którą wiążą naturalne obowiązki wobec innej osoby lub dzieci, powstałe z poprzedniego związku (względy humanitarne); 4. małżeństwa osoby, która notorycznie porzuciła wiarę katolicką; 5) małżeństwa osoby związanej cenzurą (kara ekskomuniki lub interdyktu); 6) małżeństwa małoletnich bez wiedzy ich rodziców albo wobec ich uzasadnionego sprzeciwu; 7) małżeństwa zawieranego przez pełnomocnika (zob. kan. 1105).

Zapowiedzi przedślubne

Są one publicznym ogłoszeniem zamiaru zawarcia związku małżeńskiego wobec miejscowej wspólnoty parafialnej. Konferencja Episkopatu Polski, zgodnie z Kodeksem Prawa Kanonicznego, postanowiła w roku 1986, że każde zamierzone małżeństwo musi być podane do publicznej zapowiedzi nawet wówczas, gdy duszpasterz jest moralnie przekonany o stanie wolnym narzeczonych. Zapowiedzi mają być głoszone w parafiach stałego i tymczasowego miejsca zamieszkania każdej ze stron. Wygłasza się dwie zapowiedzi. Episkopat pozwala na wygłoszenie zapowiedzi przez ich umieszczenie na tablicy ogłoszeń (szczególnie w dużych, miejskich parafiach). Mają tam być widoczne przez osiem dni, w czasie których przypadają dwa dni świąteczne. W mniejszych parafiach, szczególnie wiejskich, pozostaje aktualna dawna forma, mianowicie ustnego wygłaszania zapowiedzi przez dwa dni świąteczne (niedziela lub uroczystość obowiązująca). Gdyby narzeczeni w ciągu sześciu miesięcy od daty wygłoszenia zapowiedzi nie zawarli związku małżeńskiego, należałoby je powtórzyć przy ponownym przygotowywaniu się do tego sakramentu. Jedna ze stron (jeśli jest z innej parafii) ma dostarczyć do kancelarii parafialnej, gdzie ma być ślub, zaświadczenie o wygłoszeniu zapowiedzi.

Dla słusznej racji można otrzymać dyspensę od jednej lub dwóch zapowiedzi. Ks. proboszcz składa prośbę o dyspensę do ordynariusza miejsca.

Liturgia sakramentu małżeństwa

Celebrans

Wprawdzie liturgię celebryje całe zgromadzenie, czyli Ciało Chrystusa zjednoczone ze swoją Głową, a w Kościele łacińskim uważa się zazwyczaj, że sami małżonkowie jako szafarze łaski Chrystusa udzielają sobie nawzajem sakramentu małżeństwa, to jednak w liturgii Kościoła ważna jest zawsze funkcja przewodniczenia związana z kapłaństwem służebnym, uzdalniającym danego prezbitera do działania "w osobie Chrystusa Głowy". Chodzi tu nam o tzw. urzędowego świadka zawieranego małżeństwa. Odnowione Obrzędy sakramentu małżeństwa (dalej = OSM), wydane w Polsce w roku 1996, oprócz kapłana wymieniają także diakona, który mógłby przewodniczyć sprawowaniu liturgii sakramentu małżeństwa, nie wykluczając także błogosławieństwa małżonków. Musiałyby jednakże na to pozwolić miejscowy ordynariusz i proboszcz w swojej parafii. Głównie do kapłana należy sprawowanie liturgii małżeństwa. Trzeba ją dokładnie przygotować, w miarę możliwości także z narzeczonymi i służbą liturgiczną. Narzeczeni mogliby według uznania wybrać odpowiednie dla nich teksty liturgiczne, np. czytania, formularz mszalny, modlitwę powszechną, tekst błogosławieństwa itd. Dzięki zaangażowaniu kapłana, liturgia sprawowana bez pośpiechu, powinna się odznaczać dostojną radością. W czasie każdej liturgii, także małżeństwa, nie wolno nikogo wyróżniać ani w samych obrzędach, ani w zewnętrznej okazałości. Rytuał zaznacza, że świąteczny charakter sprawowania liturgii małżeństwa powinien wyrażać się także w odpowiedniej dekoracji kościoła, ołtarza, kłęcznika, w czystości szat liturgicznych.

Śpiew i muzyka podczas liturgii

Wykonywane śpiewy powinny być dostosowane do liturgii sakramentu małżeństwa i wyrażać też wiarę Kościoła odnośnie do tajemnicy tegoż związku. Obrzędy polecają zwrócić uwagę na psalm

responsoryjny w Liturgii Słowa, który winien być śpiewany, a nie recytowany. Instrumentalno-wokalne utwory religijne (dopuszczalne według norm ogólnych) mogą być wykonywane przed rozpoczęciem celebry ślubnej lub po jej zakończeniu. Nie należy pozwalać na akompaniament organowy lub innego instrumentu podczas wypowiedzania słów przysięgi małżeńskiej. Biskupi polscy pouczają (1975), że "ponieważ zgromadzona wspólnota jest również uczestnikiem i świadkiem sprawowanej tajemnicy, dlatego wszystkie teksty wypowiedzane przez celebransą i nowożeńców powinny być dobrze słyszane, a rytm całej celebracji ma być w miarę powolny, bez cienia pośpiechu czy zamieszania".

Msza święta

Sobór Watykański II zapowiadając reformę liturgiczną polecił, aby małżeństwo katolickie było zawierane podczas Mszy św. (OSM). Słuszny powód mógłby zwolnić od odprawiania Mszy św., szczególnie wtedy, gdyby narzeczeni okazali się być ludźmi mało gorliwymi pod względem religijnym lub wręcz obojętnymi. Jeżeli małżeństwo zawiera strona katolicka ze stroną niekatolicką, ale ochrzczoneą, należy sprawować liturgie tego sakramentu bez Mszy św. Ordynariusz miejsca mógłby jednakże pozwolić na ślub podczas Mszy św. Mógłby pozwolić, aby niekatolicki duchowny odczytał jedno z czytań Pisma Świętego i złożył młodej parze życzenia. W naszych warunkach strona prawosławna mogłaby mieć ślub podczas Mszy św, pozostając przy swoim wyznaniu i wolno jej przyjąć Komunię św. pod dwiema postaciami, jeżeli wyrazi na to zgodę. Nie mogą przyjmować Komunii św. protestanci. Małżeństwo strony katolickiej ze stroną niechrześcijańską lub z katechumenem powinno być zawierane bez Mszy św.

Podkreślając potrzebę zawierania małżeństwa podczas Mszy św. Akcentuje się prawdę, że wszystkie sakramenty i sakramentalia czerpią swoją moc z paschalnego misterium męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. W Eucharystii dokonuje się pamiątka Nowego Przymierza, poprzez które Chrystus jednoczy nas z Kościołem, za który wydał swoje życie. Dlatego też w Katechizmie Kościoła Katolickiego znajdujemy zachętę, aby małżonkowie podczas Mszy św. przypieczętowali swoją zgodę oddania się jedno drugiemu wraz z ofiarowaniem siebie samych i jednocząc się z ofiarą Chrystusa na ołtarzu uobecnianą. Małżonkowie wpatrując się poprzez wiarę w Chrystusa ofiarowującego się za nas uczą się jednocześnie, jak mają nieść swój krzyż życia małżeńskiego i rodzinnego, krzyż ojcostwa i macierzyństwa, krzyż wychowania po katolicku swoich dzieci. To we Mszy św. małżonkowie zawsze mogą umacniać się Słowem Bożym i Komunią św.

Homilia

Błogosławiący związek małżeński kapłani, we Mszy lub poza nią, są zobowiązani do wygłoszenia homilii, w której należy na podstawie świętych tekstów (biblijnych i liturgicznych) ukazać nowożeńcom znaczenie i godność chrześcijańskiego małżeństwa, godność miłości małżeńskiej, łaskę tego sakramentu (czyli Bożą pomoc potrzebną do wypełnienia przysięgi małżeńskiej) i obowiązki małżonków, w tym wychowania katolickiego potomstwa. Głoszący homilię powinien też pamiętać o obecnych podczas liturgii małżonkach, którzy wcześniej zawarli małżeństwo, zachęcając ich, aby prosili o odnowienie ich łaski sakramentalnej.

Przysięga małżeńska dla mężczyzny

Ja ... (imię pana młodego) biorę Ciebie... (imię panny młodej) za żonę i ślubuję Ci miłość, wierność i uczciwość małżeńską oraz że Cię nie opuszczę aż do śmierci. Tak mi dopomóż, Panie Boże Wszechmogący, w Trójcy Jedyny i Wszyscy Święci.

Przysięga małżeńska dla kobiety

Ja ... (imię panny młodej) biorę Ciebie... (imię pana młodego) za męża i ślubuję Ci miłość, wierność i uczciwość małżeńską oraz że Cię nie opuszczę aż do śmierci. Tak mi dopomóż, Panie Boże Wszechmogący, w Trójcy Jedyny i Wszyscy Święci.

Wpis zawartego małżeństwa do ksiąg parafialnych

Obowiązek ten wprowadził Sobór Trydencki (XVI w.). Powinność zapisania faktu zawartego małżeństwa do księgi zaślubionych należy do proboszcza parafii, w której odbył się ślub. Zapis winien objąć dane personalne stron, jak i świadka urzędowego oraz zwykłych świadków, poza tym miejsce i datę zawarcia związku małżeńskiego. Odnowione obrzędy (OSM 1996) przewidują, że można byłoby złożyć podpisy w księdze zaślubionych (nowożeńcy, świadkowie, kapłan) w sposób uroczysty, w prezbiterium, po zakończeniu liturgii sakramentu małżeństwa w obecności zebranych wiernych lub mniej uroczyście w zakrystii lub kancelarii parafialnej. Fakt zawarcia małżeństwa ma być odnotowany również w księgach ochrzczonych każdej ze stron. Obowiązek ten wprowadzono w Kościele w roku 1907, chcąc w ten sposób stać na straży jedności małżeństwa i chronić przed bigamią, co niejednokrotnie okazało się być skutecznym tego sposobem.

Źródło: opoka.org.pl